

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **A. K.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Poděbradská 173/5, 190 00 Praha 9 – Vysočany

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2025, č. j. OAM-958/ZA-ZA11-K10-R3-2021,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2025, č. j. OAM-958/ZA-ZA11-K10-R3-2021 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2025, č. j. OAM-958/ZA-ZA11-K10-R3-2021 (dále jen „napadené

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

rozhodnutí“), jímž bylo o žádosti žalobce udělení mezinárodní ochrany podané dne 15. 11. 2021 rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě nejprve namítl, že byla porušena následující ustanovení právních předpisů: § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), § 12 a § 14a zákona o azylu a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.
3. Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí je z hlediska nevěrohodnosti založeno na nepodstatných detailech a překroucených výpovědích žalobce a zaměřuje se pouze na skutečnosti v neprospěch žalobce. Dle žalobce je jeho výpověď detailní, plausibilní, vnitřně konzistentní a podpořena písemnou svědeckou výpovědí římskokatolického kněze z kostela sv. Jiljí. S odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, a ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015-54, namítl, že žalovaný se nezabýval indikátory hodnověrnosti, neboť své závěry založil na několika náhodných aspektech, podstatná kritéria nehodnotil.
4. Žalobce dále upozornil na nedostatky v tlumočení při pohovorech (na ty v případě pohovoru konaného dne 22. 8. 2024 upozorňoval sám, v případech pohovorů dne 6. 3. a 16. 4. 2025 na ně upozorňovala jeho právní zástupkyně). Poukázal zejména na to, že afghánská a íránská perština jsou rozdílné, že se během pohovorů vyskytly těžko přeložitelné výrazy, u kterých měl sám tlumočnický problém je přeložit, že některým otázkám sám žalobce neporozuměl (např. otázce na svátosti, na biřmování, na apoštolské vyznání víry). Žalobce dále zdůraznil, že s knězem se dorozumívá v anglickém jazyce a rovněž Bibli studuje v angličtině, ale určité specifické výrazy nemusí znát v perštině. Za zásadní žalobce označil skutečnost, že v průběhu tlumočení opakovaně docházelo k záměně pojmů konverze (jako procesu) a pokřtění (jako jednorázového konkrétního aktu). Údajné rozpory ve výpovědích jsou tak dle žalobce dány pouhým nedorozuměním, nikoli úmyslem žalobce správní orgán oklamat.
5. K rozporům v tom, kdo a kdy žalobce přivedl k víře, žalobce namítal, že proces konverze není jeden moment, ale souhrn událostí, které ve svém důsledku kulminují ve změnu náboženského přesvědčení. Uvedl, že v řízení vysvětlil, že o křesťanství se zajímal již v době, kdy žil v Í. V procesu změnu jeho víry jej pak ovlivnilo několik skutečností – že měl díky přítelkyni (křesťance) poprvé přístup k Bibli, že v době covidu, kdy přišel o práci, začal chodit do kostela, že se setkal s lidmi okolo pana B. (patrně sektou) v bio obchodě, a že se pravidelně scházel s farářem v kostele sv. Jiljí (farář odpovídal na jeho dotazy). Zdůraznil, že tento kumulativní vliv několika osob a událostí vysvětlil již správnímu orgánu, a proto v této otázce nemůže závěr o rozporech obstát.
6. K rozporům v tom, kdy žalobce začal sám sebe považovat za přesvědčeného křesťana, žalobce opětovně poukázal na nedorozumění v průběhu tlumočení (ohledně konverze jako procesu a pokřtění jako aktu), kdy v některých případech pochopil otázku jako dotaz na vnitřní přesvědčení, v jiných jako dotaz na samotný akt pokřtění. Zdůraznil, že konverze je pozvolným procesem a že není možné určit jeden přesný časový moment. Poukázal na to, že již ve správním řízení deklaroval, že u něj proces nebyl rychlý, ale

spíše pozvolný, hovořil o „stupních víry“ atd. Uvedl, že víru v islám ztratil potom, co získal informace od faráře a znalosti ze studia Bible. Namítl, že opakovaně popsal motivace, které jej nakonec ke změně přesvědčení vedly, a jasně v řízení popsal, jak probíhal jeho křest. Ostatně ani žalovaný sám nijak nerozporoval, že ke křtu skutečně došlo, pouze jej označil za formální.

7. K argumentaci žalovaného, že v průběhu řízení o správním vyhoštění se žalobce o obavách z pronásledování z důvodu náboženské konverze nijak nezminil, žalobce namítl, že tyto skutečnosti nepovažoval za zásadní, resp. nebyl si vědom jejich významu; proces konverze u něj v té době teprve probíhal a nebyl ještě finálně završen. K důvodům, proč jej jeho expřítelkyně v pohovoru ve věci správního vyhoštění dne 13. 6. 2021 označila za muslima, uvedl, že tato o jeho vnitřním procesu nevěděla.
8. K argumentaci týkající se toho, že žalobce svou víru hluboce a intenzivně nepraktikuje tak, jak by se od konvertity očekávalo, žalobce namítl, že každý křesťan prožívá svátky (zde Velikonoce) a rituály odlišně a přikládá jim jinou hodnotu. Uvedl, že víru praktikuje skrze čtení Bible každý den, srovnávání Bible s Koránem, modlitbou, příp. rozhovory s farářem. Namítl, že není pravdou, že by se nepřipravoval na Velikonoce, neboť byl v kontaktu s farářem a zamýšlel mu nabídnout pomoc s organizací programu. Dle žalobce pak nelze tvrdit, že svou víru dostatečně nepraktikuje, neboť se každý den modlí a několikahodinové čtení Bible každý den se naopak jeví jako intenzivní, jdoucí nad rámec obvyklé praxe u běžně věřícího člověka. Dále označil za logické, že se s farářem více (častěji) setkával před křtem, než v současnosti. Zmínil, že farář je zaneprázdněn (je často v zahraničí) a že jsou v kontaktu přes e-mail. Uznal, že jeho zapojení do náboženské komunity u Sv. Jiljí je menší, nicméně z důvodu bezpečnostního charakteru. Vyslovil nesouhlas s argumentem, že by svou víru vůbec nijak neprojevoval a nesdílel s dalšími lidmi, přičemž poukázal na kontakt se svými africkými přáteli (je s nimi v kontaktu asi jednou za týden až dva, ačkoliv většina z nich již ČR opustila) a na to, že o náboženství mluví se svou současnou partnerkou, která je katolička, a s kolegy v práci. Dále při pohovoru upozornil na to, že se účastní významných dnů v kostele a vznesl výtky vůči některým kostelům (prodej knih).
9. Dále žalobce namítl, že v řízení detailně popsal, jakým způsobem přijetí křesťanství ovlivnilo jeho život a jak svou novou víru niterně prožívá. S odkazem na provedené pohovory (str. 4, 6, 9 a 12 protokolu o pohovoru ze dne 6. 3. 2025) uvedl, že svou víru prožívá intenzivně.
10. Nelze tvrdit, že by žalobce prokázal pouze omezené znalosti nového náboženství. Při objektivním posouzení protokolů o pohovorech se naopak tyto jeví jako značné (uvedl konkrétní příklady svých znalostí). Tyto skutečnosti podstatným způsobem svědčí ve prospěch věrohodnosti žalobce, čímž se ovšem žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval.
11. K zapojení do náboženské komunity v kostele sv. Jiljí pak žalobce dále namítl, že je to na pokyn faráře z důvodu bezpečnosti, že se žalobce do náboženského života v jeho kostele nezapojuje. Uvedl, že z bezpečnostních opatření přijatých farářem vyplývají i další skutečnosti, např. že žalobce nemá potvrzení o křtu, že křtu byl vedle faráře přítomen jenom jeden další člověk atd., farář jedná na základě doporučení osob, které mají zkušenosti s pronásledováním katolické církve v totalitním Československu.

12. Žalobce dále nesouhlasil s argumentací žalovaného, že když žalobce nepraktikuje víru v ČR dostatečně veřejně, tak nebude mít problém s návratem do Í. Odkázal na rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 7. listopadu 2013 ve spojených věcech C-199/12 až C-201/12 *Minister voor Immigratie en Asiel proti X a Y a Z proti Minister voor Immigratie en Asiel*, s tím, že po něm nelze objektivně požadovat, aby se vyhnul pronásledování tím, že by své náboženské přesvědčení skrýval. Skutečnost, že žalobce dodatečně užívá určitá bezpečnostní opatření i na území ČR, svědčí o jeho obavách z pronásledování. Navíc určité veřejné kroky činí – chodí do kostela, stýká se s farářem, o náboženství hovoří s kolegy z práce, stýká se s podobně smýšlejícími lidmi. Toto praktikování víry by mu bylo v zemi původu znemožněno.
13. Dle žalobce se žalovaný zcela nedostatečně zabýval tím, že by žalobci mohlo hrozit pronásledování nejen od státu, ale i ze strany jeho otce, který je silně nábožensky (islám) založený. Uvedl, že žalovaný obavy žalobce z pronásledování ze strany otce posoudil pouze ve vztahu k expřítelkyni žalobce, která byla křesťankou, avšak nikoliv k víře žalobce, což dle žalobce zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
14. Žalobce rovněž rozporoval přístup žalovaného k písemné výpovědi faráře. Dle žalobce této žalovaný nepřisoudil vůbec žádnou váhu, ačkoliv je to právě kněz, se kterým se žalobce pravidelně již několik let stýká, a kdo je lépe než správní orgán schopen posoudit autenticitu žalobcovy konverze. Zmínil, že sám farář byl dle svého dopisu obezřetný, neboť si byl vědom toho, že ke konverzi může docházet účelově; nicméně na základě řady schůzek a rozhovorů dospěl k závěru, že konverze žalobce je věrohodná. Poukázal rovněž na to, že při pohovoru dne 6. 3. 2025 navrhovala zástupkyně žalobce provedení doplňujícího pohovoru přímo s farářem, což žalovaný mohl učinit.
15. K argumentu žalovaného stran účelovosti podání žádosti o mezinárodní ochranu až poté, co bylo se žalobcem vedeno řízení o správním vyhoštění, žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 18. 5. 2011, č. j. 5 Azs 6/2011-49. Sama o sobě tak tato skutečnost dle odkazované judikatury nestačí k neudělení mezinárodní ochrany. Žalobce shrnul, že žalovanému předložil dostatečně detailní výpověď ohledně svých aktivit a procesu konverze, prokázal detailní znalost křesťanství, vysvětlil důvody své konverze, jakým způsobem náboženské přesvědčení praktikuje a jak jej vnitřně prožívá. Uvedl, že jeho výpověď není v zásadních bodech vnitřně rozporná, naopak je vnitřně konzistentní. Výpověď je souladná s přípisem od římskokatolického faráře, ob stojí tak i z hlediska vnější konzistentnosti. Údajné rozpory ve výpovědích pak opakovaně objasnil. Jeho výpověď je zároveň dostatečně konkrétní a ve světle dostupných informací plausibilní. Dle žalobce tak závěr o jeho celkové nevěrohodnosti nemůže obstát.
16. Závěrem žalobce požádal o vyslovení závazného právního názoru stran kvalifikace žalobce pro mezinárodní ochranu ve formě azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu ve smyslu rozsudku NSS ze dne 31. 1. 2020, č. j. 5 Azs 105/2018-46. Připomněl, že v jeho případě jde již o třetí rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany a že řízení probíhá již od roku 2021.
17. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

18. Žalovaný uvedl, že skutečnosti žalobcem prezentované a v průběhu správního řízení zjištěné nemohly být vyhodnoceny jako důvod k udělení mezinárodní ochrany. Uvedl,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

že žalobce nebyl ve své vlasti vystaven pronásledování, to mu nehrozí ani pro případ návratu, ani mu nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy. Napadené rozhodnutí je dle žalovaného zákonné a plně přezkoumatelné.

19. Dle žalovaného napadené rozhodnutí není podstaveno na nepodstatných detailech. Za účelem řádného zjištění stavu věci realizoval se žalobcem 3 doplňující pohovory, zabýval se podrobně obsahem sdělení žalobce a své závěry podepřel značným množstvím odkazů na zcela konkrétní rozpory týkající se zásadních skutečností. Uvedl, že žalobce byl na tyto rozpory upozorněn, ale nebyl schopen reagovat vysvětleními, jimiž by rozporuplnost a protichůdnost obsahu svých sdělení odstranil. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je pak dále patrné, že se žalovaný nezaměřil pouze na skutečnosti jdoucí v žalobcův neprospěch.
20. K námitkám ohledně nedostatků v tlumočení odkázal na napadené rozhodnutí, kde se v potřebném rozsahu vypořádal i s výhradami k tlumočení a k jazyku řízení.
21. Dále uvedl, že závěry o nevěrohodnosti žalobcem prezentovaných sdělení, týkajících se jeho prvotního kontaktu s křesťanstvím, nelze zpochybnit obecným argumentem, že jej k víře přivedlo v souhrnu několik osob a událostí a že se jednalo o kumulativní vliv. Pokud by byla konkrétní tvrzení žalobce vnitřně konzistentní, tak by nebyl důvod s tímto tvrzením nesouhlasit, ale tak tomu v případě žalobce nebylo.
22. K námitce, že konverze byla spíše pozvolným procesem a že ji nelze vztahovat k jednomu časovému momentu, žalovaný uvedl, že obvykle bývá konvertita schopen specifikovat alespoň s přibližnou přesností momenty, osoby, impulsy/události, které byly na jeho cestě za novým vyznáním zásadní či zlomové. V této souvislosti odkázal na proměnlivost a nesourodost obsahu žalobcem poskytnutých odpovědí v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany a řízení o správním vyhoštění.
23. Žalovaný dále odmítl námitku, že křest nelze označit za pouze formální vzhledem k míře žalobcových znalostí o nové víře, jejímu vnitřnímu prožívání a praktikování. Uvedl, že nerozporoval, že žalobce má znalosti týkající se vyznání, k němuž konvertoval, ale nenalezl jejich odraz ve způsobu praktikování víry, jak jej žalobce prezentoval. Výslovně v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že vědomostní úroveň znalostí o novém náboženství sama o sobě není způsobila prokázat autentičnost. Uvedl, že jako celkově nevěrohodnou označil žalobcovu výpověď ohledně formativní fáze a důvodů konverze, či odpadlictví od islámu, a že dále přihlédl k žalobcem popsanému způsobu současného praktikování víry a absencí participaci na životě křesťanského společenství.
24. K argumentaci ohledně potřeby utajení žalobcova křtu a nového vyznání uvedl, že touto nelze vysvětlovat např. jeho osobní přístup k aktivní přípravě na společném slavení Velikonoc církvi, či velmi sporadickou účast na bohoslužbách a na dalších aktivitách církve. Uvedl, že žalobcovu pasivitu nelze vysvětlit obavou z prozrazení jeho vyznání. Žalobce nebyl ani nijak omezen setrvávat výhradně v prostředí farnosti, kde byl pokřtěn.
25. Dále žalovaný konstatoval, že žalobce jako bývalý praktikující muslim si musel být již v řízení o správním vyhoštění vědom následků své případné konverze a i rizika reálnosti návratu do domovské země v případě správního vyhoštění. Jako nepodložené odmítl žalovaný tvrzení, že v řízení o správním vyhoštění žalobce svou konverzi nezmínil, neboť si nebyl vědom jejího významu.

26. Žalovaný rovněž zohlednil obsah sdělení římskokatolického kněze, který žalobce pokřtil, ale nemohl přehlédnout další zohledněná a posouzená kritéria věrohodnosti konverze, která vyplývají z judikatury. Dle této není křest jediným aspektem, který je v rámci posuzování konverze zohledňován, a domněnka, že pokřtěný je věřící, je vyvratitelná. Dle žalovaného pak nebyla pominuta ani obava žalobce z možné hrozby nebezpečí ze strany jeho otce.
27. Dále uvedl, že žalobce nepředložil v rámci žalobních námitek žádné akceptovatelné vysvětlení zjištěných zásadních rozporů v jeho vnitřně nekonzistentní výpovědi. Dle žalovaného nelze žalobce považovat za autentického a praktikujícího křesťana, neboť u něj došlo jen k formální, nikoli faktické změně víry. Žalovaný rovněž odkázal na obsah sdělení žalobcovy bývalé přítelkyně, která dne 13. 6. 2021 v rámci výsledku na výslovný dotaz na žalobcovo vyznání uvedla „islám“, zatímco sebe v tomtéž souvěti označila za křesťanku. Připomněl, že bývalá přítelkyně žalobce si nepochybně (coby v ČR vysokoškolsky vzdělaná osoba v oboru vzdělávání dospělých a lektorka v jazykové škole, žijící v ČR od svých 4 let) vědoma relevantního obsahu svého sdělení.
28. Dle žalovaného pak nelze pominout ani načasování podání žádosti o mezinárodní ochranu a faktické okolnosti, za nichž teprve se žalobce k tomuto kroku rozhodl. Žalobce svou žádostí dané řízení inicioval za situace, kdy již byl nucen v důsledku výjezdního příkazu zdejší území v krátkém časovém horizontu opustit. Uzavřel, že žalobcův azylový příběh nebyl shledán věrohodným.
29. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu pro její nedůvodnost v plném rozsahu zamítl.

V. Obsah správního spisu

30. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce, státní příslušník X, podal dne 15. 11. 2021 v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany, ke které poskytl dne 19. 11. 2021 údaje; uvedl, že je křesťan, věří v Ježíše Krista, popsal svou pobytovou historii v ČR, kde je od roku 2017, měl studentské vízum, pak zaměstnaneckou kartu, o kterou přišel, dostal rozhodnutí o správním vyhoštění a výjezdní příkaz do 27. 11. 2021, žádost podává, protože je křesťanem (konvertoval po příjezdu do ČR z islámu), po návratu by mohl být pověšen, jeho přítelkyně je též křesťanka, žalobce by se s ní nemohl vrátit do vlasti, obává se zejména svého otce a bratra, protože jsou náboženskými extremisty, mohli by jim ublížit.
31. V průběhu pohovoru dne 19. 11. 2021 žalobce své důvody rozvedl, kvůli své víře se obává pronásledování ze strany státu, vůči konvertitům panují přísná pravidla, konverze od islámu je trestný čin, hrozí trest smrti, obává se též otce a bratra, byl podrobně dotazován na okolnosti jeho konverze ke křesťanství, kde uvedl, že je to asi rok a půl, chodí do kostela, zatím nebyl pokřtěn, jeho přítelkyně jej přivedla ke křesťanství, dále podrobně vypovídal ohledně toho, kam chodí do kostela, jak často, jaké slaví svátky, jak prožívá svoji víru a na čem je založena, hovořil též obecně o křesťanství a jeho principech, že má v úmyslu se nechat pokřtít, popsal problémy křesťanů v Í., dále uvedl, že se obává svého otce a bratra, zejména kvůli své přítelkyni, s tou je asi 3 roky, nyní se odstěhovala do B., ale nerozešli se. Byl dotazován na skutečnosti, které uvedl v řízení o správním vyhoštění dne 18. 9. 2020 a na rozpory s tvrzeními v řízení o mezinárodní ochranu, k tomu sdělil, že nemyslel, že je důležité, abych říkal policii, že přestoupil ke křesťanství. Součástí spisu je i protokol o výsledku ze dne 18. 9. 2020, kdy žalobce vypovídal v řízení o správním

vyhoštění a uvedl, že Í. je pro něj bezpečná země, mučení, trest smrti ani nic podobného mu tam nehrozí, může se bez problémů vrátit, a to ke svým rodičům, z ČR však nechce odjet zejména kvůli své přítelkyni.

32. Dle protokolu o výsledku svědka ze dne 13. 6. 2021 přítelkyně žalobce mimo jiné vypověděla, že žalobce je islámského vyznání, ona sama je křesťanka, žalobce odjel z vlasti proto, že tam jsou špatné pracovní podmínky a také se mu líbil svobodnější styl života zde, ve spise se nachází též odvolání žalobce ve věci správního vyhoštění ze dne 3. 11. 2020.
33. Dle protokolu o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 15. 3. 2022 se žalobce seznámil s podklady, nenavrhoval jejich doplnění, uvedl, že farář z kostela, kam žalobce chodí, mu může svědčit, že kostel navštěvuje a chystá křest.
34. Rozhodnutím ze dne 21. 3. 2022, č. j. OAM-958/ZA-ZA11-K10-2021, nebyla žalobci mezinárodní ochrana udělena. Žalovaný se v tomto rozhodnutí zabýval skutečnostmi týkajícími se náboženského přesvědčení žalobce, a to z hlediska možného udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, a doplňkové ochrany dle § 14 odst. 2 písm. a) a písm. b) zákona o azylu. Porovnal výpovědi žalobce z řízení o správním vyhoštění a z předmětného řízení a na základě toho shledal, že azylový příběh žalobce je nevěrohodný, konverze ke křesťanství je neautentická a předstíraná, stejně tak informace o nebezpečí ze strany fundamentálně založeného otce, to vše s cílem legalizovat si pobyt na území ČR, žalovaný poukázal na rozpory v těchto výpovědích žalobce a časové nesrovnalosti, neakceptoval vysvětlení žalobce k těmto rozporům, poukázal na to, že žalobce měl konvertovat již na jaře 2020, přestup ke křesťanství považoval žalovaný za smyšlený, neboť žalobce ani v odvolání ze dne 3. 11. 2020 neuváděl nic, co by se týkalo jeho přestupu ke křesťanství, ani možné problémy s fundamentálně založeným otcem, poukazoval jen na zásah do soužití s jeho partnerkou. Dále žalovaný poukázal na skutečnosti uvedené přítelkyní žalobce při výsledku dne 13. 6. 2021, tedy že žalobce je muslimem, přitom s ním již rok žila, přivedla jej údajně ke křesťanství, ani ona nezmínila nic ohledně nevráživosti otce žalobce kvůli jejich křesťanské víře, žalovaný tak považoval oba důvody žádosti žalobce za nevěrohodné. S ohledem na to považoval za nadbytečné, aby se zabýval posuzováním kritérií pro přiznání postavení uprchlíka (k tomu odkázal na rozhodnutí NSS č. j. 5 Azs 66/2008-70). Na základě zpráv o zemi původu nerozporoval obtížnou situaci konvertitů ke křesťanství v Í. a jejich kriminalizaci státní mocí, ale s ohledem na celkovou nevěrohodnost výpovědi a prokazatelnou neautentičnost konverze žalobce tyto zprávy nijak nezohlednil, nebylo nutné azylový příběh žalobce podrobovat komparaci (NSS č. j. 2 Azs 5/2009-113). Nad rámec toho upozornil, že dle shromážděných zpráv, zejména článků z médií, se účelové konverze Í. staly v posledních letech v zemích západní Evropy masovým trendem, jehož cílem je jejich snaha touto tvrzenou konverzí legitimizovat nárok na uznání statusu uprchlíka, to se dotýká i situace v ČR, k tomu viz rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 6. 2021 č. j. 19 Az 34/2020-82, kde soud shledal azylové příběhy íránských konvertitů za nevěrohodné a účelové. Odkázal rovněž na to, že žalobce podal žádost až v situaci, kdy mu hrozilo správní vyhoštění. Žalobce též může následovat svoji přítelkyni do B. Důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu tak neshledal. Z hlediska posouzení podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. a) a písm. b) zákona o azylu odkázal na posouzení azylového příběhu žalobce jako nevěrohodného a tvrzené konverze jako neautentické, tyto důvody byly prezentovány čistě účelově s cílem

legalizovat pobyt žalobce, pokud nebyla zjištěna hodnověrnost žalobce, jsou vyloučeny jakékoli úvahy o důvodnosti jím tvrzených obav a existence reálného nebezpečí vážné újmy. Neshledal tak ani důvody k udělení doplňkové ochrany. Shrnuto, žalovaný nepovažoval žádost žalobce o mezinárodní ochranu za důvodnou z důvodu zpochybnění věrohodnosti výpovědi žalobce o jeho konverzi ke křesťanství a nebezpečí ohledně fundamentalisticky založeného otce.

35. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí správní žalobu, které zdejší soud rozsudkem ze dne 24. 4. 2023, č. j. 4 Az 17/2022-89, vyhověl a rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2022 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Soud shledal důvodnou námitku, že žalovaný dostatečně nevysvětlil, jak postupoval při hodnocení hodnověrnosti žalobce, opomněl se zabývat některými podstatnými hledisky a své rozhodnutí opřel pouze o skutečnosti, které vyznívaly v neprospěch žalobce. Žalovaný dle soudu nijak nevysvětlil, z jakého důvodu založil postup při hodnocení hodnověrnosti výpovědi žalobce pouze na srovnávání rozporů mezi výpovědí žalobce učiněnou v rámci řízení o mezinárodní ochranu a výpovědí žalobce a jeho přítelkyně, které byly učiněny v rámci řízení o správním vyhoštění. Dále žalovanému vytkl, že samotnou výpověď žalobce v řízení o mezinárodní ochraně vůbec nehodnotil dle indikátorů hodnověrnosti (věrohodnosti) dle čl. 4 odst. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany, přepracované znění (dále jen „kvalifikační směrnice“). Žalovaný dále opomenul hodnotit vnitřní a vnější konzistentnost žalobcovy výpovědi v rámci řízení o mezinárodní ochranu jako takové. S ohledem na to, že se jednalo o otázku náboženského přesvědčení žalobce, měl žalovaný vzít v úvahu též tvrzení žalobce o hloubce jeho víry, délce doby, po kterou danou víru vyznává, zapojení se do náboženského života příslušné komunity, vzít v úvahu jeho celkový prezentovaný duchovní vývoj, dále měl zejména posoudit život žalobce před konverzí, samotnou konverzi, zhodnocení konverze žalobcem, žalobcovu znalost nového náboženství a náboženskou aktivitu žadatele. Žalovaný se sice na tyto okolnosti žalobce dotazoval, jeho odpovědi ve svém rozhodnutí v úvodní části rekapituloval, následně je však v rámci úvah o věrohodnosti vůbec nehodnotil. Žalovaný tak dle soudu neprovedl komplexní test věrohodnosti. S ohledem na chybějící úplné hodnocení přesvědčivosti konverze žalobce pak soud označil za nepřiměřeně zjednodušující, pokud žalovaný odkazoval na skutečnost, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu až po udělení výjezdního příkazu; tato skutečnost sama o sobě totiž důvodnost žádosti o mezinárodní ochranu nevylučuje a nezavazuje žalovaného povinnosti své rozhodnutí řádně odůvodnit.
36. Kasační stížnost žalovaného proti tomuto rozsudku byla usnesením NSS ze dne 29. 11. 2023, č. j. 4 Azs 163/2023-33, odmítnuta pro nepřijatelnost.
37. Žalovaný následně předvolal žalobce k pohovoru za účelem zjištění stavu věci, který se k tomuto nedostavil, a proto bylo rozhodnutím ze dne 14. 2. 2024, č. j. OAM-958/ZA-ZA11-K10-R2-2021, řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno podle § 25 písm. d) zákona o azylu.
38. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí správní žalobu, které zdejší soud rozsudkem ze dne 3. 6. 2024, č. j. 19 Az 8/2024-32, vyhověl a rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2024 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Soud dospěl k závěru, že předvolání k pohovoru

nebylo žalobci doručeno a že žalovaný zároveň neprověřil, zda má žalobce stále zájem spolupracovat na řízení o své žádosti, a to i přesto, že se nedostavil k ústnímu pohovoru. Uložil proto žalovanému žalobce znovu předvolat k pohovoru a dále postupovat podle závazného právního názoru vyjádřeného v rozsudku zdejšího soudu č. j. 4 Azs 17/2022-89.

39. Dne 22. 8. 2024 byl s žalobcem proveden doplňující pohovor, v jehož průběhu byl žalobce mimo jiné dotazován na to, proč se v rámci řízení o správním vyhoštění jako odpadlík od islámu nezmínil o svých obavách z návratu do vlasti kvůli své konverzi a tvrdil, že mu není známa žádná překážka nebo důvod, který by mu znemožňoval vycestování z ČR. Žalobce dále hovořil o tom, za jakých okolností zjistil, že mu v Í. hrozí kvůli konverzi nebezpečí. Poté vypovídal o případech, kdy byl zadržen státní mocí na demonstracích. Rovněž byl dotazován na skutečnosti týkající se jeho informovanosti o trestnosti odpadlictví, trestu smrti a byl konfrontován s informacemi o zemi původu. Odpovídal také na dotazy týkající se expřítelkyně ve vztahu k jeho konverzi. Nakonec detailně hovořil o formativním období své konverze. O tlumočnickovi prohlásil, že mu rozumí zcela bez problémů a po ukončení pohovoru neměl proti tlumočení žádné námitky.
40. Dne 2. 9. 2024 žalobce doložil na podporu svých tvrzení ručně psaný dopis římskokatolického kněze T. M.
41. Podáním ze dne 3. 12. 2024 žalobce požádal o zajištění tlumočení do anglického jazyka, příp. do jazyka farsí s tlumočnickem, který je stejně jako žalobce z Í. Uvedl, že dne 22. 8. 2024 tlumočil tlumočnick hovořící afghánskou perštinou.
42. Dne 18. 12. 2024 se žalobce dostavil k dalšímu doplňujícímu pohovoru, ale tento byl s ohledem na zdravotní stav žalobce zrušen.
43. Dne 23. 12. 2024 žalovaný obdržel žalobcovu stížnost ve věci tlumočení dne 18. 12. 2024 a žádost o vedení řízení v anglickém jazyce. Totožnou stížnost ve věci tlumočení pak podal žalobce dne 8. 1. 2025.
44. Vyrozměním ze dne 21. 1. 2025 žalovaný informoval žalobce o vyřízení stížnosti ve věci tlumočení a žádosti o vedení řízení v anglickém jazyce. Uvedl, že dne 18. 12. 2024 byl jeho zdravotní stav vzat v úvahu, a proto byl příslušný pohovor pro nemoc zrušen. Příslušný tlumočnick špatný zdravotní stav žalobce nijak nezatajil. K požadavku na použití anglického jazyka odkázal na § 22 odst. 1 zákona o azylu s tím, že při provádění složitějších správních úkonů, jakým je bezesporu doplňující pohovor po zrušení rozhodnutí ze strany soudu, správní orgán vždy preferuje provedení těchto úkonů v jazyce mateřském, ve kterém jsou žadatelé bezesporu obecně schopni se vyjadřovat lépe nežli v jazyce, který se učili jako druhý, a zejména v něm bezesporu lépe rozumí všem detailním dotazům správního orgánu. Požadavek na vedení řízení v anglickém jazyce proto žalovaný považoval za nedůvodný.
45. Dne 6. 3. 2025 byl s žalobcem proveden další doplňující pohovor, při němž nejprve velice podrobně vypovídal o svém původním náboženství a procesu odklonu od tohoto náboženství, dále hovořil o počátcích své konverze a o tom, kdo a za jakých okolností ho ke křesťanství dovedl. Hovořil rovněž o počátcích v římskokatolické farnosti na Starém městě v Praze, kam začal docházet, kde prodělal katechumenát a kde byl nakonec i pokřtěn. Opětovně také uváděl informace ohledně své současné i bývalé přítelkyně a

své rodiny. V závěru tohoto pohovoru právní zástupce žalobce uvedl, že farář je v případě žalobce velmi opatrně (snaží se postupovat tak, aby žalobce neohrozil), ale opakovaně potvrdil, že konverzi žalobce považuje za věrohodnou. Pro případ, že by měl žalovaný nějaké pochybnosti, tak právní zástupce navrhl, aby byl farář předvolán k podání svědecké výpovědi. Rovněž podotkl, že při tomto pohovoru bylo užíváno mnoho specifických pojmů a že některé otázky bylo potřeba dovysvětlovat. Žalobce o tlumočnickovi prohlásil, že mu rozumí bez problémů, proti tlumočení nevznese žádné námítky, závěrem si nechal obsah pohovoru zpětně přetlumočit a prohlásil, že k zápisu otázek a odpovědí nemá žádné námítky. Součástí spisu je i CD se záznamem pohovoru.

46. Dne 16. 4. 2025 byl s žalobcem proveden poslední doplňující pohovor, při kterém popisoval mimo jiné průběh svého křtu a svátosti, které při tomto přijal. Dále vypovídal ohledně toho, jakým způsobem se zařazuje do života církve, jak praktikuje svou víru, proč se stal katolíkem a zdali víru šíří. Hovořil rovněž o důvodech vzniku problémů se svým otcem, vlivu křesťanství na svůj život, praktikování víry doma či přípravách na Velikonoce. Závěrem žalobce po zpětném přetlumočení pohovoru některé své odpovědi doplnil či opravil, opravy se týkaly i pojmu biřmování a Apoštolského vyznání víry (srov. str. 12 a 13 příslušného protokolu). Součástí spisu je i CD se záznamem pohovoru.
47. Před vydáním rozhodnutí žalovaný shromáždil celkem 13 informací ČTK z let 2023 až 2025 týkající se situace v zemi původu, a dále 6 zpráv ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Í. i. r., včetně otázek svobody vyznání a situace náboženských menšin, zejména křesťanů (Zpráva Ministerstva zahraničních věcí Nizozemska září 2023, Informace LANDINFO z 22. 11. 2024, Zpráva o zemi Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky květen 2022, Informace EUAA únor 2023, Zpráva LANDINFO z 20. 6. 2022, Informace OAMP z 28. 7. 2025). Žalobce se seznámil s podklady a nenavrhl nic k doplnění.
48. Napadeným rozhodnutím ze dne 29. 8. 2025 nebyla žalobci mezinárodní ochrana udělena. Blíže se soud obsahem napadeného rozhodnutí bude zabývat v souvislosti s vypořádáním žalobních námitek.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

49. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a je dán důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí s ohledem na změnu poměrů.
50. Ve věci se dne 10. 4. 2026 konalo ústní jednání za účasti tlumočnice z jazyka anglického, žalobce i žalovaný setrvali na svých stanoviscích. Žalobce nad rámec podané žaloby poukázal na to, že v Í. došlo ke změně poměrů, aktuálně tam probíhá mezinárodní ozbrojený konflikt, což je notoriitou, to má vliv na posouzení žádosti žalobce. Žalobce se dále obsáhle vyjadřoval ohledně své konverze ke křesťanství, trval na tom, že je skutečná a autentická, konverze nenastane přes noc, je to dlouhodobý proces, u žalobce probíhala od roku 2018, žalobce pochází z hluboce věřící muslimské rodiny, ale pak byl

fascinován Bibli, jde o změnu na hlubší duchovní úrovni, mohl sice uvést při pohovorech některé nepřesnosti, ale je jen člověk, může dělat chyby, nezapisoval si přesně data, co se kdy stalo. To nic nemění na tom, že jeho konverze je opravdová. Uvedl, že má pevné morální a křesťanské zásady, mohl již několikrát získat pobytové oprávnění, např. sňatkem s českou občankou, ale neučinil tak. Dle žalobce se však žalovaný zaměřil hlavně na technické detaily a podružnosti, nezkoumal duchovní rozměr konverze, žalobce rovněž zopakoval své námitky k tlumočení. Žalobce poukazoval i na to, že předložil rovněž vyjádření kněze, žalovaný jej mohl vyslechnout, ale neučinil tak, žalobce praktikuje víru v angličtině, proto se nezapojuje do komunity, která komunikuje v češtině, dalším důvodem nižší participace v komunitě je skutečnost, že není radikálním křesťanem. Žalobce rovněž vytkl žalovanému, že při jednom z pohovorů (neupřesnil, při kterém) se jej měl žalovaný dotazovat, proč se tedy nevrátí do Í. a nevystaví se nebezpečí, pokud se jako křesťan nebojí smrti a pronásledování za svou víru. Žalobce při jednání nově soudu předložil vytištěnou e-mailovou komunikaci žalobce s knězem z let 2022 – 2026, kterou chtěl prokázat, že s knězem komunikuje a domlouvá s ním společné schůzky. Dále předložil vytištěné příspěvky ze svého Instagramového profilu z let 2022 - 2025, o kterém tvrdil, že je veřejný, není sice veden přímo pod jménem žalobce, ale žalobce v těchto příspěvcích osobně vystupuje, je v nich viditelný. Tím zamýšlel prokázat, že na těchto příspěvcích žalobce demonstruje svou křesťanskou víru, nijak se s ní netají a šíří tím křesťanství. Ve správním řízení tyto příspěvky nepředložil, ani o nich nehovořil, protože ho to nenapadlo. Na dotaz soudu, jak to koresponduje s jeho tvrzením, že na pokyn kněze svou víru veřejně příliš neprojevoval a nezapojoval se tedy příliš do komunity u Sv. Jiljí, žalobce uvedl, že o svém profilu na Instagramu knězi dosud neřekl, ale učiní tak, dle názoru žalobce je kněz příliš opatrný, příliš žalobce omezuje v projevoování víry, žalobce však má zato, že žije v bezpečné České republice, nyní již také do kostela chodí a zapojuje se. Měl za to, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu.

51. Žalovaný k tomu uvedl, že případ žalobce posoudil pečlivě, provedl podrobné pohovory, poukázal na rozpory ve výpovědích žalobce (nešlo pouze o „technické“ detaily či podružnosti), vše detailně popsal v napadeném rozhodnutí, konverzi žalobce však považuje za účelovou, tvrzenou z azylově taktických důvodů, což je nyní již zřejmé. Poukázal na to, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu poté, co pozbyl pobytové oprávnění za účelem studia a poté, co mu bylo uděleno správní vyhoštění. Není pravda, že poté mohl získat pobytové oprávnění, jak tvrdil při jednání.
52. Podle § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec dle písm. a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo dle písm. b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
53. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu *pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*
54. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho*

případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

55. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
56. Podle § 32 odst. 9 zákona o azylu při posuzování žaloby ve věci mezinárodní ochrany soud zohlední i nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva, jednaly se o takové skutečnosti, které se vztahují k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy; v tomto rozsahu není soud vázán žalobními body. Mají-li skutečnosti podle věty první vliv na rozhodnutí správního orgánu ve věci samé, soud napadené rozhodnutí zruší a věc vrátí k dalšímu řízení žalovanému.
57. Podle rozsudku NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5 Azs 36/2008 – 119, musí žadatel pro vznik nároku na azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu kumulativně splnit následující prvky definice uprchlíka: „(1) Musí se nacházet mimo zemi svého původu (tato podmínka není explicitně v zákoně o azylu stanovena, neboť se presumuje z povahy věci); (2) musí mít odůvodněný strach (...); (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování (...); (4) ochrana v zemi původu selhala (...); (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů (...); a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (viz § 15 zákona o azylu).“ Obecně se k otázce věrohodnosti výpovědi žadatelů o mezinárodní ochranu vyjadřoval NSS v rozsudku ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, v němž uvedl, že: „žalovaný by měl zaměřit pohovor s žadatelem a jeho výpověď by následně měla být řádně vyhodnocena dle obecně uznávaných indikátorů hodnověrnosti (věrohodnosti), jak jsou v podstatě shrnuty v čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice. Mezi ně patří zejména vnitřní a vnější konzistentnost žadatelovy výpovědi, otázka, zda je tato výpověď dostatečně konkrétní, její plausibilita ve světle mimo jiné relevantních informací o zemi původu atd.“
58. Podle čl. 10 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice při posuzování důvodů pronásledování přihlíží členský stát k těmto hlediskům: pojem náboženství zahrnuje zejména zastávání teistických, neteistických a ateistických přesvědčení, účast nebo neúčast na formálních náboženských obřadech konaných soukromě nebo veřejně, sám nebo společně s jinými, jiné náboženské akty nebo vyjádření názorů anebo formu osobního nebo společenského chování založeného na jakémkoli náboženském přesvědčení nebo přikázaného jakýmkoli náboženským přesvědčením“.
59. Žalovaný se v novém řízení a ve smyslu zrušujícího rozsudku zdejšího soudu č. j. 4 Az 17/2022-89, zabýval posouzením konverze žalobce, a to nejprve z hlediska věrohodnosti konverze žalobce ke křesťanství v České republice. Otázka hodnověrnosti výpovědi žadatele je z hlediska rozhodování o udělení mezinárodní ochrany ve většině případů zcela zásadní, neboť jak dovodil NSS ve svém rozsudku ze dne 30. 6. 2010, č. j. 9 Azs 17/2010-193: „...otázka věrohodnosti tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu je svým způsobem neuralgickým bodem celého procesu rozhodování o udělení mezinárodní ochrany,

neboť zcela zásadním způsobem ovlivňuje další postup ve věci, jakož i její konečný výsledek.“ Soud též odkazuje na rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2024, č. j. 5 Azs 144/2024-31, v němž se k otázce výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu v azylovém řízení a rozložení důkazního břemene vyjádřil tak, že: „[Ž]adatel nese břemeno tvrzení, které je dále ve vzájemné interakci se správním orgánem rozvíjeno a doplněno i břemenem důkazním. V aplikační praxi se v tomto směru hovoří o tzv. sdíleném důkazním břemeně, neboť je rozloženo mezi žadatele a správní orgán. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel (byť především vlastní věrohodnou výpovědí), nicméně správní orgán je povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí výpověď žadatele, tak těch, co ji podporují.“

60. Otázkou hodnocení tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu stran jeho křesťanské víry, konverze ke křesťanství a posuzování věrohodnosti takových tvrzení se NSS zabýval již v řadě svých rozhodnutí. V rozsudku ze dne 19. 8. 2004, č. j. 4 Azs 152/2004-36, č. 903/2006 Sb. NSS uvedl, že „je obtížné, ne-li nemožné stanovit jakákoliv měřítko hodnocení subjektivních znalostí člověka o náboženství nebo víře, na druhou stranu však lze jistou, alespoň minimální, povědomost o této víře od žadatele o mezinárodní ochranu, který tvrdí, že zastává určitá náboženská přesvědčení, o která opírá své azylově relevantní důvody, požadovat v těch případech a v tom rozsahu, které odpovídají osobním charakteristikám daného žadatele i charakteristikám prostředí, z něhož pochází. Správní orgán se tedy věrohodností žadatele o mezinárodní ochranu musí zabývat a věc hodnotit v celkovém kontextu, kupř. zvážit i tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu o hloubce jeho víry, délce doby, po kterou danou víru vyznává, zapojení se do náboženského života příslušné komunity, vzít v úvahu jeho celkový prezentovaný duchovní vývoj apod.“ Z rozsudku NSS ze dne 29. 5. 2014, č. j. 5 Azs 2/2013-26, č. 3085/2014 Sb. NSS, potom plyne, že správní orgán musí věc hodnotit v celkovém kontextu, kupř. zvážit i tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu o hloubce jeho víry, délce doby, po kterou danou víru vyznává, zapojení se do náboženského života příslušné komunity či vzít v úvahu jeho celkový prezentovaný duchovní vývoj. V tomto smyslu není vyloučeno ani provádění vhodných výsledků svědků a zjišťování rozsahu povědomí žadatele o příslušném náboženství, jakkoli je třeba k hodnocení výsledků takového zjišťování vždy přistupovat s nejvyšší možnou opatrností.
61. Dle rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015-54, č. 3279/2015 Sb. NSS: „Pro úplné posouzení konverze ke křesťanství by se tak měl správní orgán zaměřit zejména na: **(i) posouzení života žadatele před konverzí**, ke kterému se například vztahují otázky: Jaké bylo žadatelovo původní náboženství? Jaké mělo pro něj význam? Jak žadatel praktikoval svoji víru? Jak ovlivňovala jeho život? Jaký vztah měla k původnímu náboženství žadatelova rodina a společnost, ve které vyrůstal? Kdy začal uvažovat o konverzi ke křesťanství a proč? Proč pro něj byl islám nedostatečný? Sdílel s někým své myšlenky o křesťanství? Zná někoho, kdo rovněž konvertoval? **(ii) samotnou konverzi**, ke které se například vztahují otázky: Kdy, kde a jak se žadatel stal křesťanem? Z jakých motivů? Jak se seznámil s křesťanstvím a čím ho zaujalo? Jak se na konverzi připravoval? Jak dlouho proces konverze trval? Co pro něj křesťanství znamená? Jak ovlivňuje jeho život? Byl pokřtěn? Jak křesťanství probíhal? **(iii) zhodnocení konverze žadatelem**, ke kterému se například vztahují otázky: Co bylo těžké na změně náboženství? Jak se přitom cítil? Jaké důsledky s sebou konverze přinesla? Jak na jeho konverzi reagovala jeho rodina, blízcí a společnost? Jak by mohl praktikovat křesťanství v zemi původu? Na koho se může obrátit, aby se mohl zapojit do křesťanské komunity v zemi původu? Dokázal by si představit manželství s křesťankou? **(iv) žadatelovu znalost nového**

náboženství, jak ji dovodila i judikatura zdejšího soudu, například: *Co ví o křesťanství? Jaký je rozdíl mezi křesťanstvím a islámem? Co je pro něj v křesťanství důležité? Zná nějaké modlitby? Kdo je Ježíš? Jaký s ním má žadatel vztah? Jak se jmenuje posvátná kniha křesťanů? Vlastní žadatel Bibli? V jakém jazyce a skrz jaká média přijímá žadatel nové informace a nábožensky se vzdělává? Kde v Bibli je možné číst o Ježíši? Jaké svátky uznávají křesťané? Zná žadatel uspořádání církve, ke které konvertoval? Zná žadatel jména některých duchovních církve? (v) náboženskou aktivitu žadatele, ke které se například vztahují otázky: Jak byl žadatel nábožensky aktivní v zemi původu a dalších zemích, tj. jak projevoval svoji víru? Jak často chodí do kostela a jakých aktivit církve se účastní? Jakým způsobem se účastní bohoslužeb? Účastní se jiných aktivit církve? Ví jeho rodina a přátelé o tom, že je křesťanem? Kdo jiný o tom ví? Zná nějaké křesťany v zemi původu a v České republice? Byl v kontaktu s křesťany v zemi původu? Jak by byl nábožensky aktivní, pokud by se musel vrátit do země původu? Co pro něj znamená misionářství? Vykonaval někdy misionářskou činnost? Pokud by se vrátil do země původu, pokoušel by se o misionářskou činnost? Jak by popsal misionářskou činnost, tj. jakým způsobem by někoho přesvědčil? Zjištěné skutečnosti z jednotlivých oblastí by měl správní orgán posoudit jednotlivě i ve vzájemné souvislosti, doplnit, pokud je to možné, o další důkazy (například výsledky jiných svědků, zprávy o situaci v zemi původu), učinit si úsudek o žadatelově osobnosti a teprve na základě všech těchto zjištění učinit závěr, zda je výpověď žadatele ohledně změny náboženského vyznání věrohodná.“ Tímto rozsudkem se řídil také žalovaný.*

62. Soud se nejprve zabýval námitkami žalobce směrem k tlumočení, tyto však nepovažoval za důvodné. Těmito námitkami se již zabýval žalovaný v napadeném rozhodnutí (viz strana 6 a 7), přičemž uvedl, že předmětný tlumočník, vůči němuž mířila stížnost, je osobou s pětaticetiletou praxí a pochází přímo z Í., z T., nemá s Afghánskou islámskou republikou ani s afghánskou perštinou nic společného, tlumočník hovoří stoprocentní kodifikovanou íránskou západní perštinou (farsí), tj. stejným jazykem jako žalobce, k tomu žalovaný do spisu založil vytištěnou webovou stránku tlumočnicka, kde jsou rovněž tyto informace uvedeny. Žalobce pak žádným konkrétním příkladem nedoložil, že by tlumočník skutečně hovořil jemu nesrozumitelným dialektem. Rovněž je třeba poznamenat, že žalobce podal svou stížnost bezmála čtyři měsíce po konání doplňujícího pohovoru dne 22. 8. 2024, v rámci tohoto pohovoru žalobce potvrdil, že si s tlumočníkem bez problému rozumí a nemá proti tlumočení námitek, žádné výhrady nevznesl. Ani při pohovoru dne 6. 3. 2025 žalobce žádné námitky proti tlumočení nevznesl, pouze při pohovoru dne 16. 4. 2025 žalobce po jeho ukončení vznesl námitky proti zápisu některých odpovědí a porozumění některých pojmů (zejm. biřmování a Apoštolské vyznání víry), tyto nejasnosti však byly dle protokolu vyjasněny a odpovědi byly dle požadavků žalobce opraveny. Žalobní námitky tak nejsou způsobitelné správnost tlumočení zpochybnit.
63. Žalovaný po zhodnocení výpovědi žalobce ohledně jeho náboženského přesvědčení dospěl k závěru o jeho nevěrohodnosti, soud se s tímto závěrem ztotožňuje.
64. Soud shledal, že žalovaný postupoval výše nastíněným způsobem, tedy poskytl žalobci v novém řízení dostatečný prostor, aby vyličil svůj azylový příběh resp. i nové skutečnosti, pokládal mu relevantní dotazy, které se vztahovaly k jeho náboženskému přesvědčení (např. jaký byl jeho život a náboženské přesvědčení před konverzí, kdy a jak konvertoval, z jakých důvodů, proč zrovna ke katolictví, jak se seznámil s křesťanstvím

a co o něm ví, co pro něj znamená nová víra, co ví o dané církvi, zda zná modlitby, jak oslaví Velikonoce, jak žalobce praktikuje svou víru, jak probíhají setkání církve, apod.). Žalovaný pak zjištěné skutečnosti posoudil jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, doplnil je o další relevantní podklady (informace o zemi původu). Na základě těchto zjištění pak žalovaný učinil závěr, že výpověď žalobce je nevěrohodná.

65. Je třeba konstatovat, že přístup žalovaného v novém řízení byl objektivní, žalovaný dal žalobci značný prostor k uvedení všech podstatných skutečností, pokládal mu cílené a pro věc podstatné dotazy, konfrontoval ho se zjištěnými rozpory a nesrovnalostmi a dal žalobci možnost se k nim vyjádřit (srov. přiměřeně závěry rozsudku NSS ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 18/2007-55), nicméně žalobce k tomu žádná uspokojivá vysvětlení nenabízel.
66. Žalovaný s žalobcem provedl čtyři velmi podrobné pohovory, přičemž hodnocením věrohodnosti se zabýval zejména na str. 8 až 14 napadeného rozhodnutí, kdy na toto hodnocení soud odkazuje a ztotožňuje se s ním.
67. Žalovaný se ve smyslu shora uvedené judikatury zabýval v první řadě okolnostmi tvrzené konverze žalobce. Nejprve se zabýval tím, jakým způsobem se žalobce se svou novou vírou seznámil. Dle žalovaného i soudu žalobce nebyl schopen v této otázce předložit přesvědčivé odpovědi, ale prezentoval vzájemně si odporující skutečnosti. Žalovaný předně připomněl, že žalobce sice v rámci prvního pohovoru ve věci mezinárodní ochrany dne 19. 11. 2021 uvedl, že od jara 2020 chodí do kostela, že o křesťanství se začal zajímat poté, co přišel o práci a byl v depresi, že mu jeho tehdejší přítelkyně navrhla, aby požádal o pomoc Ježíše Krista a zvala ho do kostela, což zopakoval následně i ve svých správních žalobách, avšak jeho expřítelkyně, která poskytla svou výpověď po více jak dvou letech po žalobcem tvrzené konverzi, na otázku, jakého náboženského vyznání je její partner, výslovně uvedla, že tento je vyznání muslimského. Lze se ztotožnit s úvahou žalovaného, že s ohledem na to, že expřítelkyně sdílela s žalobcem v rozhodné době společnou domácnost a že to byla dle jeho výpovědi ona, kdo jej přivedl ke křesťanství a do kostela, by taková osoba musela být znala nového náboženského přesvědčení svého partnera. Žalovaný k tomu ještě odkázal na doplňující pohovor ze dne 22. 8. 2024, během kterého žalobce uváděl, že jeho expřítelkyně nevěděla, že je křesťanem, či že se nachází v procesu konverze, příp. že v dané době ani nebyl konvertitou, a že neměl pocit, že jí to má říkat s tím, že neměli dobré vztahy a že věděl, že se budou rozcházet. Tuto výpověď dal žalovaný do kontextu s prvním pohovorem, kde žalobce tvrdil, že by se chtěl s touto přítelkyní oženit, nikoliv že se budou rozcházet. V pohovoru ze dne 6. 3. 2025 pak žalobce uvedl další tvrzení, a to, že jeho expřítelkyně nebyla hluboce praktikující, že tato její víra měla své opodstatnění a vliv na víru žalobce s tím, že ho povzbudila k této víře, příp. že měla podíl na tom, aby měl větší zájem otevřít Bibli. Tato tvrzení nelze označit jinak než jako značně nesourodá a nepřesvědčivá.
68. Žalovaný se dále k otázce, kdo a kdy přivedl žalobce k víře, zabýval i dalšími žalobcem tvrzenými okolnostmi. Postavil proti sobě tvrzení žalobce z prvního pohovoru, dle kterého se o křesťanství začal zajímat poté, co přišel během covidu o práci (jaro 2020), avšak během doplňujícího pohovoru dne 22. 8. 2024 tvrdil, že se o křesťanství začal zajímat rok po pobytu v ČR (tj. v roce 2018), kdy začal studovat Bibli. Za vnitřně nekonzistentní pak žalovaný označil i tvrzení žalobce, že jeho první kontakt s křesťanstvím proběhl v roce 2018 v jistém bio obchodě v Praze s tím, že tato skupina lidí měla na něj veliký vliv a byla příčinou toho, že se seznámil s Biblii dopodrobna; sdělil,

že ho tito lidé přivedli ke křesťanství a že v této skupině dostal větší zájem o křesťanství. Žalobce však nikdy předtím tuto verzi skutečností týkající se formativní fáze konverze neprezentoval, ačkoliv byl již před tím konfrontován s rozpory ohledně toho, kdo jej vlastně přivedl ke křesťanství. Žalobce pak během třetího pohovoru (srov. str. 6 protokolu k pohovoru ze dne 6. 3. 2025) opět dementoval informaci, že první kontakt s křesťanstvím proběhl v bio obchodě, ale prohlásil, že jeho expříteľkyně byla v podstatě první osoba, která ho přivedla ke křesťanství a že v té době ještě neproběhlo setkání s lidmi z předmětného obchodu ani farářem. Žalobce byl upozorněn, že při pohovoru v roce 2021 nehovořil vůbec o tom, že ho ke křesťanství přivedli lidé okolo p. B. (v bio obchodě), na což žalobce odpověděl tak, že v době, kdy s ním proběhl první pohovor, tak v té době se s p. B. ještě nesetkal. Žalobce tedy v srpnu 2024 uváděl, že první kontakt s křesťanstvím proběhl již v roce 2018 v bio obchodě, ale první pohovor byl proveden až v listopadu 2021. V březnu 2025 pak ale žalobce začal tvrdit, že s o p. B. nezmínil v roce 2021, protože jej znal pouze 2-3 dny, přičemž v té době nenavštěvoval, ani neznal faráře. Nadto žalobce v srpnu 2024 uváděl, že se skupinou okolo p. B. stýkal 7-8 měsíců, nikoliv 2-3 dny, ale na jiném místě uváděl, že tuto skupinu viděl naposledy 5 měsíců po jejich prvním setkání. Kromě jiného pak žalobce prohlásil, že od března 2020 chodí do kostela, a tedy dle žalovaného musel již faráře během prvního pohovoru znát (v té době totiž do kostela chodil dle svého tvrzení více jak rok a půl). Z uvedených zcela rozporných a chaotických tvrzení tedy nelze seznat jednoznačný a konzistentní příběh ohledně toho, kdo, kdy a za jakých okolností žalobce k víře přivedl.

69. Soud nijak nezpochybňuje obecné žalobní tvrzení, že proces konverze nelze redukovat na jediný moment, avšak jedná se spíše o proces či souhrn událostí. Nicméně v případě žalobce nelze s ohledem na výše popsanou vzájemnou rozpornost a vnitřní nekonzistentnost jeho popisu tento zcela obecný argument užít na podporu závěru o věrohodnosti žalobce v otázce, kdo a kdy ho přivedl k víře. Žalobce totiž v řízení konkrétní a věrohodný popis procesu své konverze neuvedl.
70. Žalovaný dále shledal rozpory ve výpovědích žalobce ohledně skutečnosti, kdy sám sebe začal považovat za přesvědčeného křesťana. V pohovoru ze dne 6. 3. 2025 žalobce tvrdil, že islám zavrhl rok a půl před křtem, který proběhl dne 10. 4. 2023, ve stejném pohovoru pak uvedl, že to bylo rok před křtem, ale v pohovoru ze dne 22. 8. 2024 uváděl, že tři roky před křtem byl již přesvědčeným křesťanem (tj. v roce 2020), anebo že od islámu odpadl poté, co začal studovat Bibli a co se nacházel na území ČR (tj. v roce 2018). Žalovaný v této souvislosti dále připomněl, že žalobce výslovně uvedl, že byl původně hluboce věřícím a veřejně aktivním a praktikujícím muslimem (chodil do mešit, modlil se, držel půst, praktikoval muharramské rituály, každý den četl Korán atd.), nicméně během pohovoru v březnu 2025 uvedl, že se modlil a držel půst naposledy před 9 lety s tím, že v ČR již islám nepraktikoval. V srpnu 2024 pak žalobce prohlásil, že v době, kdy se rozešel s p. B. (cca začátek roku 2020), byl již věřící křesťan. Za nelogické tak žalovaný označil tvrzení žalobce, který v březnu 2025 prohlásil, že v počátku, kdy přišel do kontaktu s knězem (což bylo až poté, co opustil p. B.), vůbec s knězem nemluvil o tom, že by uvažoval o konverzi ke křesťanství. Žalovaný proto dospěl k závěru, že s ohledem na značené množství závažných a nesourodých tvrzení není vůbec jasné, co bylo vůbec motivem a impulsem žalobcem k tomu odpadnout od víry a začít se zajímat o nové náboženství, kdy a z jakého důvodu odpadl od islámu a kdy se již považoval za přesvědčeného křesťana. Soud se ztotožňuje i s vyhodnocením žalovaného, dle kterého

žalobce vznesl takové množství rozporuplných a kauzálně nenavazujících a řetězově se vyvracejících tvrzení, že je téměř ani není možné v rozhodnutí všechny popsat.

71. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani obecné tvrzení žalobce uvedené v žalobě, že konverze je pozvolný proces, který nelze vztahovat k jednomu časovému momentu. To žalovaný nepopíral, nicméně dle shora uvedené judikatury po konvertitovi lze požadovat, aby alespoň s určitou mírou přesnosti popsal momenty, osoby a události, které byly na jeho cestě ke změně vyznání podstatné. Tomuto základnímu požadavku ale žalobce skrze uvádění nesourodých, vzájemně si odporujících a v čase proměňujících se tvrzení dle soudu jednoznačně nedostál.
72. Další část napadeného rozhodnutí pak tvoří konfrontace žalobce s informacemi z řízení o správním vyhoštění, zejména pak z výsledku žalobce ze dne 18. 9. 2020, tedy z doby, kdy již měl být žalobce (dle některých svých tvrzení) již konvertovaným křesťanem. Žalovaný zdůraznil, že žalobce se během tohoto výsledku ani náznakem nezminil o tom, že by byl v dané době konvertitou a že by v důsledku toho pociťoval obavy. Na výslovný dotaz, zdali mu v případě návratu do vlasti hrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest, anebo jiné vážné nebezpečí, uvedl, že mu po návratu do Í. nehrozí žádné mučení, trest smrti nebo něco podobného, a doplnil, že tak, jak bez problémů mohl vycestovat z Í., tak se i bez problémů může do Í. vrátit a je to pro něj bezpečná země. Během pohovoru v roce 2021 žalobce vysvětlil, že o své konverzi a obavách v řízení o správním vyhoštění nehovořil, protože si nemyslel, že je to důležité. Následně žalobce v doplňujícím pohovoru dne 22. 8. 2024 uváděl např., že se necítil, že o konverzi musí mluvit, že v té době nebyl konvertita, že to někdo špatně překládal, že byl v procesu konverze, která ještě nebyla ukončena, že si myslel, že v Í. žádné problémy nebudou, že obavy začal mít tři roky po příjezdu do ČR (čímž mimo jiné potvrdil, že v roce 2020 mohl o konverzi hovořit), že v té době myslel na práci a na tyto věci v Í. vůbec nemyslel, či že neměl dost informací, že jeho život bude v Í. v nebezpečí. Opět se tedy jednalo o zcela různorodé a protichůdné údaje. Dále pak uváděl, že o nebezpečí kvůli své konverzi se dozvěděl od jisté advokátky, kterou kontaktoval před rokem nebo rokem a půl, čímž *de facto* vyvrátil svá tvrzení o tom, že obavy pociťoval tři roky po příjezdu (tj. v roce 2020). Žalovaný k těmto zjištěním znovu poukázal na to, že žalobce byl dříve praktikujícím a hluboce věřícím muslimem, a proto si musel být vědom toho, že apostáze je v Í. trestná a konverze nebezpečná. Žalobce, který byl s tím v řízení konfrontován, pak začal nekonzistentně tvrdit, že v Í. již věděl, že apostáze a konverze ke křesťanství jsou trestné a že se jedná o hříchy. Dále pak žalovaný připomněl, že žalobce popřel vše výše uvedené při pohovoru v srpnu 2024, kdy výslovně prohlásil, že se o křesťanství začal zajímat v roce 2018, že duševně od islámu odpadl ve stejném roce a za začátkem roku 2020 byl přesvědčeným křesťanem. Výše uvedené tedy dle žalovaného svědčí o tom, že žalobce začal konverzi v řízení o mezinárodní ochraně předkládat účelově. Pokud by žalobce o formativní fázi konverze tvrdil pravdu, tak by neměl důvod tyto informace v řízení o správním vyhoštění zatajit, resp. je neuvést a neměl by důvod uvádět v samotném řízení o mezinárodní ochraně rozporuplné informace. I s tímto posouzením soud souhlasí.
73. V této souvislosti nelze akceptovat žalobní námitku, dle které si žalobce nebyl vědom významu náboženské konverze, a proto ji v řízení o správním vyhoštění neuváděl. Toto nepřesvědčivé tvrzení totiž nijak nevysvětluje shora uvedené fundamentální rozpory ve výpovědích žalobce. Navíc v jedné části své výpovědi uvedl, že obavy pociťoval již v roce

2020, tedy v době vedení řízení o správním vyhoštění. Žalovaný též správně poukázal na to, že žalobce byl praktikující muslim a musel si tak již před opuštěním vlasti být následků své případné konverze vědom. K odkazu žalobce na rozsudek NSS č. j. 5 Azs 6/2011-49, soud uvádí, že v projednávaném případě nebyla skutečnost, že žalobce vedla k podání žádosti o mezinárodní ochranu také „*snaha o legalizaci pobytu na území ČR*“, ani zdaleka jediným důvodem pro neudělení mezinárodní ochrany, což žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně popsal.

74. Další významnou část napadeného rozhodnutí tvoří posouzení žalovaného, zdali lze žalobce považovat za praktikujícího křesťana. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nedisponuje vnitřním náboženským přesvědčením a nelze shledat, že by svoji deklarovanou víru hluboce a extenzivně praktikoval tak, jak by se od konvertity očekávalo; jeho projevy neindikují skutečné obrácení se k nové víře. Poukázal např. na to, že žalobce již v roce 2021 uváděl, že slaví Velikonoce, které jsou pro něho z hlediska křesťanství nejdůležitější svátek, avšak z posledního doplňujícího pohovoru (který proběhl v době postních příprav na Velikonoce a pouhé 2 dny před Velkým pátkem) vyplynulo, že v podstatě žádné přípravy na Velikonoce neřešil, vyjma toho, že je údajně v kontaktu s farářem přes e-mail, se kterým se chce setkat a připravit se na Velikonoce. Žalobce dle žalovaného evidentně nepřikládal žádný náležitý význam tomu, že v době doplňujícího pohovoru probíhaly několik týdnů přípravy tzv. „Velký půst“, nedocházel do kostela (za celý poslední měsíc byl v kostele 2x, přitom v kostele sv. Jiljí před 3 týdny až měsícem), s knězem byl v kontaktu před 2,5 měsíci. K dotazu na postní program v předmětném kostele nic neodpověděl; za podivné žalovaný označil, že se žalobce snažil program zjistit pouhé dva dny před pohovorem, tedy cca 4 týdny poté, co se všichni pravověrní křesťané po celém světě již na oslavu zmrtvýchvstání Krista připravovali. Žalobce sice uváděl, že kromě čtení Bible se připravuje tak, že se soustředí na lidi, které zná a že chce být ve službách kostela s tím, že faráři nabídl pomoc v kostele, ale na druhou stranu oslavy Velikonoc prožívá pouze skrze budoucí návštěvu kostela s tím, že žádné zvláštní plány nemá. Ačkoliv tedy žalobce poukazoval na to, že Velikonoce jsou pro něj nejvýznamnější částí roku, a na význam křesťanské komunity, jeho skutečně „žitá“ víra indikuje, že komunitní potřeby participovat na životě církevního společenství u něho zcela absentují, což odporuje podstatě křesťanské víry a biblickému učení, neznal ani počet postních nedělí, a další. Kromě poukázání na žalobcovo „prožívání“ Velikonoc žalovaný odkázal také na to, že žalobce není aktivním členem institucionalizované ani neinstitutizované církve na území ČR; navštěvuje pouze svého faráře a má africké přátele i přátele z komunity, se kterými o náboženství hovoří. K tomu žalovaný připomněl, že žalobce sice deklaroval, že je stále ob týden až dva v kontaktu s těmito křesťany, ale tito jsou zároveň (dle sdělení žalobce) v zahraničí a viděl je naposledy před rokem a půl. Výslovně pak uváděl, že se s nikým z římskokatolické církve či kostela sv. Jiljí neschází ani neudrhuje kontakt, s nikým tak v současnosti nesdílí své myšlenky o křesťanství. Výpovědi žalobce tak dle žalovaného neimplikují, že by žalobce participoval na aktivitách křesťanského společenství či že by šířil víru (evangelizování kamaráda žijícího v zahraničí, kterého žalobce neviděl bezmála dva roky, či jeho partnerky, která již je křesťanka, žalovaný označil za absurdní). Žalovaný tedy shrnul, že v případě žalobce se jedná o chladné až apatické zanícení pro víru, když tento může bezesporu svou víru ve svobodné ČR bez omezení praktikovat, provádět obřadní rituály, komunikovat, scházet se s věřícími, podílet se na aktivitách komunity apod. Připomněl, že tento sociální a spirituální rozměr víry je pro lidi přistouplivší k novému náboženství

nedocenitelným a zpravidla principiálním aspektem jejich duchovního prožitku. Žalobce pak církvi nepřikládá žádnou roli, což je v přímém rozporu s Biblií.

75. K souvisejícím žalobním námitkám soud uvádí, že každý věřící sice může prožívat svou víru odlišně, nicméně ve smyslu shora uvedené judikatury (tj. zejména rozsudek NSS č. j. 4 Azs 71/2015-54) žalovaný je v rámci posouzení věrohodnosti konverze žadatele o mezinárodní ochranu oprávněn hodnotit i jeho znalosti nového náboženství (k tomu znovu viz neznalost žalobce ohledně předvelikonočních nedělí, neznalost postního programu jeho kostela, apod.) a rovněž jeho náboženskou aktivitu. To žalovaný zcela podrobně a přiléhavě učinil a jeho posouzení nelze vyvrátit pouhou námitkou, že každý křesťan se může ve svém prožívání víry lišit. Žalovaný uvedl do souvislosti zcela konkrétní tvrzení žalobce ohledně prožívání jeho víry a soud zcela souhlasí s jeho vyhodnocením, dle kterého žalobcův popis rozhodně o věrohodnosti jeho konverze nesvědčí.
76. Žalobce též poukazoval na prohlášení římskokatolického kněze ze dne 29. 8. 2024, které hovoří v jeho prospěch. Žalovaný však tuto listinu neopomenul, přijal ji mezi podklady pro rozhodnutí, a to jako potvrzení toho, že žalobce prošel formálně katechumenátem, byl neveřejně pokřtěn a dotyčný kněz mu uvěřil, že je křesťanem. Přesto žalovaný v kontextu všech výpovědí žalobce dovedl, že jeho konverze není věrohodná a autentická, což dostatečně odůvodnil (k tomu viz níže). Je třeba připustit, že uvedená listina by mohla poskytovat částečné vysvětlení pro nižší zapojení žalobce do příslušné náboženské komunity u Sv. Jiljí, kdy kněz v prohlášení popisuje určitá „ochranná“ opatření vzhledem k žalobci. Nicméně i z tohoto prohlášení plyne, že nadřízený biskup dal pokyn k postupnému začleňování žalobce do křesťanské komunity, přičemž z některých výpovědí žalobce ve správním řízení nevyplývá, že by svou křesťanskou identitu nějak důsledně skrýval, naopak uvedl, že do kostela chodí, přichází tam do kontaktu s dalšími osobami z komunity, o náboženství hovoří se svými africkými přáteli i s kolegy i v práci, zúčastňuje se významných svátků v kostele, před svým křtem chodil 3-4 roky do kostela každou nedělí; žalobce ani ve svých vyjádřeních nijak neakcentoval, že by svou víru v České republice nějak skrýval (viz pohovor ze dne 16. 4. 2025). Navíc je třeba ve shodě s žalovaným konstatovat, že Česká republika je svobodná demokratická země, ve které je zaručena svoboda náboženského vyznání a žalobce není nijak omezen v praktikování své víry. Uvedené prohlášení kněze tak nemůže představovat dostatečné vysvětlení pro poměrně chladný až apatický přístup žalobce k jeho náboženskému přesvědčení, a to se všemi aspekty, které v rozhodnutí popsal žalovaný. I kdyby soud připustil, že žalobce se dosud více nezapojil do komunity u Sv. Jiljí z důvodů obav kněze, nemůže to vysvětlovat např. skutečnost, že pouhé dva roky po svém křtu dva dny před Velkým pátkem dosud nečinil na Velikonoce žádné přípravy, a to ani soukromě se svým knězem, byť tvrdil, že jsou pro něj nejvýznamnějším svátkem, a další. Navíc, při jednání žalobce zcela nově poukázal na svůj veřejný Instagramový profil, kde dle svého tvrzení svou víru demonstruje. Tím spíše pak není pochopitelné, proč se nezapojoval do církevního společenství věřících, ať už u Sv. Jiljí či jinde. Žalobce k tomu při jednání uváděl, že do komunity se již zapojuje. Soud i k tomu musí poznamenat, že ani v tomto bodě tedy výpovědi žalobce nejsou souladné, ale jsou naopak nekonzistentní a různorodé, kdy tedy v konečném důsledku není jasné, zda se žalobce do komunity zapojil a pokud nikoli, zda to bylo z důvodu jazyka, obav kněze, z důvodu „neradikálního“ přístupu žalobce k víře či z jiných důvodů. Soud však již nepovažoval za důvodné, aby tuto otázku dále objasňoval, neboť jiné skutečnosti ve svém souhrnu

poskytovaly dostatečný podklad pro konstatování nevěrohodnosti žalobce, jak to učinil žalovaný.

77. Žalovaný se dále v napadeném rozhodnutí věnoval znalostem žalobcem ohledně nového náboženství, které označil za průměrné s tím, že žalobce jistě povědomí o křesťanství a jeho věrouce má. Žalovaný tedy neoznačil žalobcovy znalosti za omezené, jak uváděl žalobce v žalobě. Nicméně poukázal na to, že sama o sobě skutečnost, že žadatel má určité znalosti náboženství, není způsobila prokázat, že se v jeho případě jedná o autentickou konverzi, neboť naučit se náboženské teze ke křtu či předstírat náboženské přesvědčení lze činit účelově. Tomu dle žalovaného odpovídají další zohledněná a posouzená rozhodná kritéria věrohodnosti konverze žalobce, jako je nevěrohodná výpověď ohledně formativní fáze a důvodech konverze, odpadlictví od islámu či neadekvátně vlažné až nulové praktikování víry. Dle soudu tedy ani znalosti žalobce ohledně nového náboženství nemohou samy o sobě odůvodnit kladný závěr o autentičnosti procesu konverze u žalobce, neboť tyto znalosti lze nabýt i bez náboženského vyznání, zatímco předmětem hodnocení konverze ke křesťanství je úplnost vnitřního přesvědčení k vyznávání tohoto náboženství a s ním spojená identita a způsob života, k čemuž v nyní projednávaném případě přistoupil žalovaný zcela dostatečně.
78. Soud k tomu uvádí, že i případě azylového důvodu týkajícího se náboženského přesvědčení je pro řízení klíčová zejména věrohodná, dostatečně konkrétní a přesvědčivá výpověď žadatele, která je primárním důkazem. Žalovaný je pak povinen umožnit žadateli dostatečně se vyjádřit ke všem podstatným otázkám a klást mu relevantní dotazy. Ve shora uvedené judikatuře je pak uvedeno, co všechno je třeba v souvislosti s věrohodností konverze hodnotit a žalovaný to učinil. Své závěry rozhodně nepostavil na neznalosti detailních encyklopedických informací, na minoritních mezerách ve znalostech křesťanské věrouky či na neporozuměních vzniklých v průběhu překladu. Jak uvedl zdejší soud v rozsudku 9. 5. 2023, č. j. 16 Az 7/2020-40: „Bez ohledu na nehmotnou podstatu víry je nutné v azylovém řízení požadovat u konvertity určité *hmotné následky konverze víry* a nikoli pouze rezignovat na přijetí tvrzení cizince o změně jeho nahlížení na svět nebo na předložení potvrzení o křtu.“ V daném případě žalovaný konzistentní, racionální a podloženou argumentací skutečnou a autentickou konverzi žalobce vyvrátil.
79. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí detailně zabýval i tím, že žalobce v ČR podstoupil křest a stal se formálně prostřednictvím tohoto iniciačního rituálu křesťanem. Žalovaný přitom nezpochybnil prohlášení kněze, v němž potvrdil žalobcův katechumenát, křest a konverzi. Žalovaný nicméně dospěl v kontextu všeho dříve uvedeného, že v prezentovaném životě žalobce a formální změně víry formou křtu nelze spatřovat skutečnou autenticitu obrácení se k nové víře, a tedy ani důvodnost obav z pronásledování. Dle žalovaného křest žalobce, svědectví katolického kněze a jisté znalosti náboženství nemohou upozadit či zastřít daleko významnější skutečnosti vyjevené ve výpovědích žalobce, které jsou pro posouzení důvodnosti obav z pronásledování směrodatnější a které svědčí o tom, že žalobcova konverze je neautentická a předstíraná.
80. Městský soud v Praze v rozsudku č. j. 16 Az 7/2020-40 uvedl, že: „*Domněnka, že pokřtěný je věřící, je vyvratitelná. Náboženství, resp. víra v určité symboly a hodnoty s tím spojené, je dlouhodobý proces, který nelze omezit pouze na prozření žadatele o mezinárodní ochranu, že*

nadále hodlá vyznávat jiné náboženství, aby následně tvrdil, že mu z důvodu konverze hrozí pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.“

81. Soud nepopírá, že podstoupení křtu je silným argumentem pro to, aby osoba mohla být považována z pohledu řízení o mezinárodní ochranu za křesťana. Nicméně, jak vyplývá ze shora uvedené judikatury NSS, zejména z rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015-54, č. 3279/2015 Sb. NSS, podstoupení křtu je pouze jedním z aspektů, které je třeba v rámci posuzování konverze ke křesťanství hodnotit. Pokud by bylo dostačující naplnit takříkajíc formální stránku věci, neuváděl by NSS v daném rozsudku všechna ostatní kritéria, která je třeba brát rovněž v úvahu (tj. posouzení procesu konverze, jaké důsledky konverze žadateli přinesla, co pro něj křesťanství znamená, v čem spočívá učení jeho církve, a další). Hodnocení věrohodnosti konverze je bezpochyby obtížné, přesto však judikatura představuje určitá vodítka, která je v takovém případě třeba hodnotit, a to jednotlivě, i ve vzájemných souvislostech. Jak též plyne z výše uvedené právní věty v rozsudku č. j. 16 Az 7/2020-40 domněnka, že pokřtěný je věřící, je vyvratitelná. V posuzovaném případě žalovaný podrobně a přesvědčivě vyložil, že ani přijetí křtu, příp. rozhovory s knězem u žalobce nemohou převážit nad dalšími zjištěnými okolnostmi, kdy nebyl schopen srozumitelně a dostatečně určitě popsat, kdy, za jakých okolností a z jakých motivů došlo k jeho konverzi a v čem spočívá jeho nové náboženské přesvědčení.
82. V této souvislosti žalobce vznesl námitku, že žalovaný nepřisoudil písemnému prohlášení faráře žádnou váhu. S tím však nelze souhlasit, neboť žalovaný jej mezi podklady pro rozhodnutí přijal, vzal jej jako potvrzení toho, že žalobce pod vedením faráře prošel formálně katechumenátem, že následně prodělal tajný neveřejný křest v kapli v klášteře dominikánů v Praze a že dotýčný kněz žalobci uvěřil, že je tento věřícím křesťanem, když jej pokřtil. Žalovaný je však povinen zjistit ve správním řízení skutkový stav bez důvodných pochybností, přičemž na základě podrobných výpovědí žalobce vyslovil závěr o celkové nevěrohodnosti azylového příběhu žalobce o jeho odpadlictví a obrácení se ke Kristu. Dle žalovaného ani prodělaný křest a písemnost kněze bez dalšího neprokazují žalobcův příklon ke křesťanství, jeho skutečnou náboženskou identitu a jeho náboženské přesvědčení, ale naopak skutková zjištění ohledně všech aspektů jeho konverze indikují, že samotný tajný křest, stýkání se s knězem, či docházení do kostela (před i po křtu) nejsou skutečnosti způsobilé prokázat, že došlo ke skutečné změně žalobcova náboženského přesvědčení.
83. Žalovanému je třeba vytknout, že se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s důkazním návrhem žalobce na výslech kněze, což navrhl při pohovoru dne 6. 3. 2025 prostřednictvím své zástupkyně. Nicméně je třeba připomenout zásadu, že ne každá vada řízení má vliv na zákonnost vydaného správního rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004-59). V této souvislosti je třeba konstatovat, že proces konverze je především vnitřní individuální záležitostí příslušné osoby, přičemž žalovaný právě na podkladě podrobných výpovědí žalobce autenticitu jeho konverze vyvrátil. Na tom by nemohla nic podstatného změnit ani svědecká výpověď jiné osoby, byť by se jednalo o kněze. Žalovaný přitom jeho písemné prohlášení mezi podklady pro rozhodnutí přijal a v rozhodnutí se s ním vypořádal. Za těchto okolností by již provádění svědecké výpovědi kněze bylo nadbytečné a příslušný nedostatek odůvodnění nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

84. Lze shrnout, že žalovaný považoval konverzi žalobce ke křesťanství za celkově nevěrohodnou, a tedy i nezpůsobilou založit relevantní důvod pro možné pronásledování žalobce v zemi původu či vznik vážné újmy. Soud konstatuje, že je-li azylový příběh žadatele shledán za nevěrohodný, není již potřebné zabývat se s ním související situací v zemi původu, neboť tvrzené skutečnosti důvod pro udělení mezinárodní ochrany konstituovat nemohou. K tomu viz usnesení NSS ze dne 21. 3. 2023, č. j. 5 Azs 35/2022–29: *„za situace, kdy byla hodnověrnost vyličeného azylového příběhu stěžovatele zpochybněna jako celek, nemá smysl se zabývat hypotetickou otázkou, zda by v případě, pokud by se o hodnověrnou výpověď jednalo, byly splněny podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu či pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.“*
85. Žalovaný pak v souvislosti s případným návratem žalobce do Í. konstatoval, že neexistuje důvodný předpoklad, jak by se íránské státní orgány mohly cokoliv o křtu žalobce v ČR dozvědět (vše proběhlo v tajnosti, bez svědků, nebylo vydáno žádné potvrzení o křtu), pokud by je o tom neinformoval sám žalobce; k tomu žalobce v žalobě neuplatnil žádné námitky.
86. Soud k důkazu neprováděl e-mailovou komunikaci žalobcem s knězem z let 2022 – 2026, neboť v řízení nebylo sporné, že tato komunikace probíhala a žalobce se s knězem i osobně scházel. Takové dokazování by tak bylo nadbytečné.
87. Soud k důkazu neprováděl ani vytištěné příspěvky z Instagramového profilu žalobce (v listinné podobě), neboť jednak jsou v cizím jazyce a žalobce soudu na jednání nepředložil jejich překlady. Dále se nejedná ani o samotné příspěvky z Instagramu a soud při jednání neměl možnost ověřit jejich autenticitu. Navíc se jedná o příspěvky údajně z let 2022 – 2025, které žalobce mohl a měl předložit žalovanému a bez zřejmého důvodu tak neučinil. Těmito příspěvky se však bude zabývat žalovaný v navazujícím řízení, jak soud uvede níže.
88. Žalovaný na základě shromážděných zpráv nerozporoval obtížnou situaci křesťanských konvertitů v Í. a jejich kriminalizaci státní mocí, o čemž svědčí všechny shromážděné zprávy. Nicméně tyto zprávy nemohl zohlednit a nepodrobil je komparaci se situací žalobce, neboť jeho azylový příběh nelze považovat za věrohodný a tudíž prokázaný, jeho konverze není autentická. Žalovaný v tomto postupu nijak nepochybil, a dané vyhodnocení je plně v souladu se shora uvedenou judikaturou (NSS č.j. 5 Azs 35/2022–29). Nicméně i pro případ, že by se íránské úřady o formálním obrácení (provedeném křtu) dozvěděly, lze předpokládat, že takové osobě nehrozí velká pravděpodobnost pronásledování, neboť podle LANDINFO se úřady obvykle spokojí s prohlášením, že tato osoba se nevěnuje křesťanským aktivitám, tím se lze vyhnout trestněprávním následkům. Potud soud pochybení neshledal.
89. K námitkám ohledně hrozícího nebezpečí ze strany otce žalobce je třeba uvést, že žalovaný ani tuto problematiku ve svém rozhodnutí nepominul. Předně se žalobce již rozešel s přítelkyní – křesťankou, ohledně které otec se vztahem nesouhlasil. Dále žalovaný považoval i tuto část azylového příběhu žalobce (tedy obavy z otce) za nevěrohodnou. Poukázal na to, že žalobce, ani jeho přítelkyně v rámci řízení o správním vyhoštění žádné takové obavy nepřednesli, přítelkyně se s rodiči dokonce znala. Rovněž poukázal na rozpory ve výpovědích žalobce, tj. neshodovaly se v tom, zda rodiče přítelkyni znali či nikoliv. Žalobce dále začal v březnu 2025 nově tvrdit, že jeho otec jej

nepovažuje za syna z důvodu konverze, o které se dozvěděl od matky před 4 lety (tzn. cca v roce 2021), ale tuto skutečnost žalobce nezmínil ani v prvním pohovoru v roce 2021, ani později v žalobě v roce 2022, naopak hovořil stále o tom, že má obavy z otce v důsledku toho, že jeho expřítelkyně byla křesťankou. V dubnu 2025 pak rovněž nehovořil o přítelkyni jako příčině rozporů mezi ním a otcem, ale poukazoval pouze na konverzi. Tuto výpověď pak dal žalovaný do kontextu s výpovědí žalobce ze srpna 2024, kdy tento uvedl, že jeho rodina neví, že konvertoval, což však odporuje oběma pohovorům z roku 2025. Lze se tak znovu ztotožnit se závěrem žalovaného, že i tento žalobcem předložený důvod týkající se obav z otce je třeba považovat za nevěrohodný. Lze tak shrnout, že jednak je nevěrohodná samotná konverze žalobce ke křesťanství, tak obavy z jeho otce.

90. Žalovaný též zcela adekvátně vyhodnotil, že pokud žalobce svou víru příliš veřejně „nežije“ ani na území ČR, pak lze jen stěží dospět k závěru, že jí takto navenek bude projevovat ve své domovské zemi a bude tam z toho důvodu pronásledován, příp. nucen k tomu, aby svou víru skrýval, aby se pronásledování vyhnul (bez ohledu na to, že samotná konverze byla shledána nevěrohodnou). Poukaz na rozsudek SDEU ve spojených věcech C-199/12 až C-201/12, tak je dle soudu v daném případě nepřípadný.
91. Soud se shora uvedenými závěry žalovaného souhlasí, tyto závěry plně zohledňují individuální situaci žalobce, která byla žalovaným cíleně vedenými pohovory řádně zjištěna. Žalovaný na jejich podkladě konzistentně a logicky odůvodnil, že žalobce v případě návratu není s přiměřenou pravděpodobností ohrožen pronásledováním.
92. Z hlediska hrozby trestu smrti dle § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu žalovaný jednak poukázal na své závěry, dle kterých žalobce není přesvědčeným konvertitou, motivem jeho žádosti tedy ve skutečnosti není obava z trestu (popř. z trestu smrti) v zemi původu. I kdyby však žalobce byl skutečným konvertitou, nehrozí mu dle zpráv o zemi původu trest smrti nebo poprava. Dle žalovaného, který vycházel ze zpráv ve spise, v praxi není v případě postihování konvertitů trest smrti aplikován, jsou informace pouze o trestech odnětí svobody či o pokutách, což v rozhodnutí podrobně rozebral. Na základě toho lze vyloučit, že by žalobce v jeho situaci vůbec mohl trest smrti hrozit. Z obdobných důvodů mu nehrozí ani nebezpečí vážné újmy.
93. Co se týče posouzení obecné bezpečnostní situace v zemi, žalovaný nerezignoval na posouzení aktuální situace, když dle zprávy OAMP ze dne 28. 7. 2025 mu bylo známo, že v červnu 2025 došlo mezi I. a Í. k vojenské eskalaci, kdy I. prováděl opakovaně letecké údery proti iránským jaderným zařízením a vojenským objektům. K 22. 6. 2025 se do konfliktu zapojily USA. Konflikt byl přerušen příměřím, které bylo vyhlášeno dne 24. 6. 2025. Žalovaný tento konflikt vyhodnotil jako přechodné období vojenské eskalace, která měla za následek dočasné napětí mezi oběma státy, ztráty na civilních životech a obavy z širšího regionálního konfliktu. Dle žalovaného byla stabilizace bezpečnostní situace dosažena prostřednictvím vyhlášeného příměří. Tento konflikt měl ojedinělý charakter a jeho dopady na Í. zůstaly limitované v čase. Žalovaný proto dospěl k závěru, že bezpečnostní situace je stabilní a nic nenaznačovalo tomu, že by byla přítomna další reálná hrozba eskalace vojenských aktivit, které by mohly ohrozit bezpečnost civilního obyvatelstva, včetně žalobce.
94. Nicméně, aktuálně došlo v Í. k eskalaci bezpečnostní situace a k významné změně poměrů v souvislosti s útoky USA a I. na Í. z konce února 2026, v současné době mezi

těmito státy probíhá rozsáhlý mezinárodní ozbrojený konflikt, což lze považovat i za notoriету. Soud v této souvislosti vyzýval žalovaného k předložení aktuálních zpráv, nicméně dle jeho vyjádření ze dne 4. 3. 2026 je aktuální situace v zemi značně nepřehledná a další vývoj lze sotva předjímat, odkázal na informace z veřejně dostupných zpravodajství. Soud tedy k této aktuální situaci provedl k důkazu zprávu ČTK ze serveru www.ceskenoviny.cz ze dne 8. 4. 2026 *Í. a I. pokračují ve vzájemných úderech, T. odmítl požadavky USA*, ze které vyplývá, že Spojené státy a I. zahájily 28. února úder proti Í., které zažehly regionální válku, T. a jeho spojenci v odvetě začali drony, balistickými střelami a raketami útočit nejen na I. a na americké vojenské objekty na Blízkém východě, ale i na civilní cíle včetně ropné infrastruktury v okolních arabských zemích. Izraelská armáda dnes ráno oznámila, že dokončila vlnu náletů na íránskou vládní infrastrukturu v T. a v dalších oblastech. I. zároveň aktivoval systémy protivzdušné obrany, aby zachytily rakety vypálené Í. Balistické rakety mířící k oblastem na východě země dnes zachytila také S. A., která bez podrobností uvedla, že trosky střel dopadly v blízkosti energetických zařízení. Trump podle agentury AFP v pondělí neschválil P. předložený návrh příměří s Í. a hodlá ve válce pokračovat. Šéf Bílého domu v pondělí zopakoval svou výhrůžku, že USA zničí všechny íránské elektrárny a mosty, pokud T. do úterka nepřijme dohodu, která by mu vyhovovala. Taková dohoda musí podle amerického prezidenta zahrnovat i otevření Hormuzského průlivu.

95. Dále soud provedl k důkazu provedl zprávu ČTK ze serveru www.ceskenoviny.cz ze dne 9. 4. 2026 *Zástupci Í. přijedou večer do I. na jednání s USA, uvedl velvyslanec*, ze které vyplývá, že v noci na středu (tj. 8. 4. 2026 – pozn. soudu) W. a T. souhlasily s dvoutýdenním příměřím v jejich něco přes měsíc trvající válce. Íránská delegace dnes večer přijede do I. na jednání s USA o řešení krize na Blízkém východě.
96. Žalobce s těmito zprávami souhlasil, žádné další důkazy k tomu nenavrhl. Ani žalovaný k těmto zprávám nevznesl připomínky, avšak uvedl, že nová situace může být důvodem pro podání opakované žádosti a navrhl soudu zamítnutí žaloby.
97. Soud rovněž provedl k důkazu zprávu předloženou žalovaným, a sice Informaci Finské migrační služby z 5. 11. 2025 *Í./Situace konvertitů ke křesťanství a svědků Jehovových v roce 2025* zpracovanou jako Informaci OAMP ze dne 24. 2. 2026. Z této zprávy plyne, že mezinárodní organizace na ochranu lidských práv Amnesty International a Human Rights Watch uvádějí, že izraelský útok v červnu 2025 vedl k přísnější kontrole ze strany íránských úřadů, k masovým zatčením více než 20 000 osob podezřelých ze špionáže a podněcování k násilí proti menšinám, křesťané spolu s bahá'í a židy patří k náboženským menšinám, kterým íránské úřady věnují zvláštní pozornost. Zpravodajská služba oznámila v červenci 2025, že zadržela 53 íránských osob vyznávajících křesťanství, podle dalších informací bylo zadrženo do konce července 2025v Í. zadrženo nejméně 96 křesťanů kvůli jejich náboženské činnosti, íránská státní média rovněž vysílala nucená přiznání konvertitů ke křesťanství v souvislosti s činy, které měly ohrozit státní bezpečnost. Dále pět zadržených křesťanů bylo v červenci 2025 odsouzeno revolučním soudem ve městě V., každý k sedmi a půl roku odnětí svobody za propagandu proti režimu a za kontakty se zahraničními subjekty. K této zprávě účastníci nevznesli žádné připomínky. Účastníci nevznesli žádné další návrhy na doplnění dokazování.
98. Z uvedeného se podává, že bezpečnostní a politická situace v Í. se po vydání napadeného rozhodnutí velmi významně změnila v důsledku vypuknutí mezinárodního ozbrojeného konfliktu v únoru 2026, který přes dočasné příměří nelze dosud považovat za ukončený,

situace dosud není ani zdaleka ustálená. Nejedná se sice o pochybení žalovaného, přesto napadené rozhodnutí s ohledem na současnou situaci v zemi původu neobstojí a musí být soudem zrušeno, soud k této nové skutečnosti musí přihlédnout. Jak soud dovodil výše, žalovaný v řízení dostatečně vyvrátil, že žalobce není skutečným přesvědčeným konvertitou ke křesťanství a z toho lze v dalším řízení u žalovaného vycházet. Nicméně, nelze pominout, že žalobce je formálně osobou, která přijala křest a rovněž osobou, která se již delší dobu zdržuje v Evropě, konkrétně v členském státě NATO. Jak vyplývá ze shora uvedené Informace Finské imigrační služby, byla již v minulém roce 2025 situace v Í. ve vztahu ke konvertitům a osobám vracejícím se ze zahraničí přinejmenším vyhodnocena. Jak žalovaný uvedl, současná situace v zemi je velmi nepřehledná a velmi rychle se vyvíjí. Vzhledem k těmto okolnostem bude třeba znovu posoudit, zda by žalobce s ohledem na své individuální charakteristiky nemohl být při návratu ohrožen zejména pronásledováním (při testu přiměřené pravděpodobnosti) či nebezpečím vážné újmy (při testu reálného nebezpečí). Rovněž bude třeba zejména zvážit, zda aktuální situace není důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu s ohledem na probíhající ozbrojený konflikt v zemi původu. V těchto souvislostech bude nezbytné, aby se žalovaný v dalším řízení zabýval i příspěvky na Instagramovém profilu žalobce, na které poprvé poukázal až při jednání soudu.

99. Za této situace napadené rozhodnutí neobstojí a musí být zrušeno (viz § 32 odst. 9 zákona o azylu), přičemž skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění [§ 78 odst. 1 a § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.]. Právní názor vyslovený v tomto rozsudku žalovaného v dalším řízení zavazuje (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
100. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, v řízení úspěšný žalobce je zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, tedy právnickou osobou, k jejíž činnosti, uvedeným ve stanovách, patří poskytování právní pomoci uprchlíkům nebo cizincům. Tento zástupce nemá právo na odměnu za zastupování, má pouze právo na náhradu účelně vynaložených nákladů (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 9. 2008, č. j. 4 Azs 51/2008-79), které však neprokázal. V řízení před zdejším soudem tak náklady řízení žalobci nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 10. dubna 2026

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně